JOSEPH.

Joseph
og
hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter

efter

Alexander Duvals lyriske Drama

og

Baour Lormians Sørgespil

ved

N. T. Bruun.

Musikken af Mehul.

Kiøbenhavn, 1813.

Paa Hofboghandler Schubothes Forlag,
trykt hos J. Breum.

Personerne:

Jacob, blind Olding fra Hebrons Dal.
Joseph, Minister i Egypten, Jacobs Søn.
Benjamin,
Ruben,
Simeon,
Nephtali,
} Jacobs Sønner.
Syv andre af Jacobs Sønner.
Utobal, Josephs Fortrolige.
Azael, Egyptisk Officier.
Unge Piger i Memphis.
Egypter.
Hebræere.
Drabanter.

Handlingen foregaaer i 1ste og 3die Act i Josephs Pallads i Memphis; i 2den Act paa en Slette uden for Memphis.

Joseph og hans Brødre i Egypten.

Syngestykke i tre Acter.

Første Act.

Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs Pallads.

Første Scene.

Joseph (allene).

Aria.

Med sin Yndest omsonst Kongen mig overvælder,
  omsonst jeg hvert Ønske kan naae:
mig al Riigdom og Magt mindre end Støvet gielder;
thi for min piinte Siel bittre Minder fremstaae!

Fædrene Dal! o, Hebrons elskte Enge!
langt fra Eder i Qvaler vansmægted jeg længe:
saa for Ørkenens Storm Dalens Blomst bøier sig.
Elskte Jacob, min Fader! naar jeg laae ved Dit Hierte,
kaldte Du mig Dit Haab, Din Trøst mod Aldrens Smerte;
mig berøvet Du ældes i Taarer for mig!
Brødre! ved Jer fuldbragdes Brøden:
kun I overgav mig til Nøden;
I rev mig af min Faders Arm!
Uden vilde Nag i Jer Barm
I saae hans Graad, saae ham ængstet til Døden!
I har fortient alt mit Had, al min Harm!
Dog, trods al den Qval, som mig saarer,
trods Mindet om Blodbaadens Dag,
hvis nu I følde Hiertenag,
jeg dog rørdes ved Eders Taarer!

Anden Scene.

Joseph. Utobal.

Utobal.

Hvorledes, ædle Herre! stedse nedsunken i denne mørke Tungsindighed? Hvo tør haabe at være

lykkelig, hvis den store Cleophas ikke er det? Som Pharaos første Minister deler Du hans Vælde med ham. Din vise Forsigtighed har frelst Egypten fra Hungersnød. Rigets Store ære Dig; Kongen elsker Dig, og Folket tilbeder Dig; Hæderbeviisninger, som hidtil vare Kongerne allene forbeholdne, ydes Dig; og i Morgen vil Du fra en Triumphvogn kunne overskue alle de Lykkelige Du har skabt rundt om Dig.

Joseph. Det er sandt: Egypterne skylde min Omhu, at de nu kunne leve i Overflod. Men, kiere Utobal, leve der ikke andre Mennesker under andre Himmelegne?

Utobal. Skal da deres Nød saare Dit høimodige Hierte? Er det Dig paalagt, ædle Herre, at vaage over Alverdens Held og Frelse?

Joseph. Jeg seer, Utobal: enten er Du uvidende om min Skiebne, eller Du anstiller Dig at være det.

Utobal. Jeg veed blot, at Du, oplyst ved en Gud, som er ubekiendt paa Nilens Bredder, for ni Aar siden forudsagde Pharao den Skiebne hans Rige havde i Vente. Din Viisdom forekom ham saa stor, at han skienkede Dig sin Ring, at han tillagde Dig Navnet Cleophas, og overantvordede Dig Omhuen for sit Rige.

Joseph. Hvad! Du veed ikke, at jeg er født

og baaren mellem Hebræerne, og siden blev ført til dette Land? Glemt mellem en Flok andre Slaver, Offer for en Qvindes forhadte Troløshed, vansmægtede jeg adskillige Aar i et gyseligt Fængsel, og befriedes ikke derfra, uden for at stige til den høieste Hæder.

Utobal. Det var mig ubekiendt, ædle Herre.

Joseph. Velan! saa erfar da min ulykkelige Skiebne: jeg er udsprungen af et Blod, som man ikke i dette Land kan kalde berømmeligt, thi den jeg skylder Livet er en af de Hyrder, hvis talrige Hiorde bedække Floden Jordans Bredder. Min Faders Navn er Jacob. Han er Sønnesøn af Abraham, og, ligesom hans Stammefader, erhvervede han sig ved sine fieldne Dyder Rettigheder til Himmelens Naade, og sluttede, som Abraham, Pagt med Herren. Tolv Børn udgierde hans Slægt. Jeg var den ældste af hans høitelskede Rachels tvende Sønner. Jacob elskede mig inderlig; dette vakte mine Brødres Misundelse, og, uden at fortiene det, paadrog jeg mig deres Had. Dets Virkninger skal Du nu erfare.

Romance.

1.

Min fiortende Vaar kun jeg skued;
mine Brødre fulgde jeg fro.

I mit Hierte Kierlighed lued!
hvor kan et Barn paa Fiendskab troe?
Vi i Sichems yndige Dale
græssed Hiorden ved Kildens Bred:
jeg var Barn i Gierning og Tale
og Lammet liig i Frygtsomhed.

2.

I Ly af tre Palmer jeg knæled;
fromt til Himlens Herre jeg bad!
Mine Brødres Hierter besieled
kun mod mig Arme Hævn og Had.
I en Afgrunds fugtige Giemme
kasted de deres Broder ned;
Intet hialp min klagende Stemme,
min Graad og min Uskyldighed!

3.

Der laae jeg, og ventede Døden;
men sig Sorg kan vende til Held;
ei de Grumme fuldbragde Brøden:
de solgde mig for Guld som Træl.
Mens med vild og rovgierrig Glæde
de besaae det dyrtkiøbte Muld,
jeg min Fader maatte begræde,
og dem, som solgde mig for Guld!

Utobal. Hvorledes, ædle Herre? og fra den Tiid af, da Du nyder Pharaos Gunst, da Din Haand udstrækker sig over den ganske Verden — i at den Tiid har Du ikke taget Hævn over disse Trælse?!

Joseph. Utobal! de ere mine Brødre.

Utobal. Din Gud har vist straffet dem. Den Hungersnød, som ødelægger hele Verden —

Joseph. Grusomme! betænker Du, at de opholde sig hos min gamle Fader? Langtfra at forøge deres Qvaler, har jeg endogsaa vidst at lindre dem. Ved mine Lønbud har jeg bragt Overflod i Canaan; men Du veed det, kiere Utobal: mine Fiender ere misundelige over min Ophøielse og det Gode jeg har virket; paa nogen Tiid have de hindret Pharao fra at ansee alle Ulykkelige som sine Undersaatter; — fra det Øieblik, da han forbød vore Kornvarers Udførsel til vore lidende Naboer, vansmægter min hele Slægt som et Rov for Nød og Hunger; maaskee ligger min gamle Fader i dette Øieblik og sukker efter en Bid Brød, som ingen rækker ham! maaskee er han allerede segnet under Hungerens Rædsler! — O, denne Tanke afpresser mig blodige Taarer! —

Utobal. Ædle Herre! berolige Dit Sind! —

Joseph. Min Beslutning er fattet. Utobal, Du maa ufortøvet reise til Hebrons Dal; Du maa

opsøge ham — ak! dersom han endnu er i Live! Du maa sige ham, at han skal komme hertil med sin Slægt, sine Tyende og sine Hiorde. O! holdt ikke et heelt Folks Skiebne mig tilbage i disse Egne, da vilde jeg for længe siden have ilet og styrtet mig for hans Fødder! — Men, Timen nærmer sig, da Almuen samler sig paa Torvene, og venter med Længsel paa den Hielp, hvortil min aarvaagne Omhu i Tide vidste at giøre Udveie; jeg iler didhen, hvor Pligten kalder mig. Bliv Du her, kiere Utobal; lad Dine Trælle og Dine Kameler samle, og kom ihu, at mit Livs Lykke maaskee beroer paa Din Iver. (Han gaaer).

Tredie Scene.

Utobal
(allene).

Hvilket Hierte! hvilke Dyder! Ja, sikkert er det en Gud, som indskyder ham, thi fra den Tiid af han behersker Egypten, lyksaliggiøres Landet paa eengang ved Retfærd, Uskyldighed og Fred! Men lad mig ile at efterkomme hans Befalinger, og ufortøvet —

Fierde Scene.

Utobal. Azael.

Azael.

Herre! en Skare Fremmede begiære at tale med Cleophas. Det er Forgiæves, at jeg har nægtet dem Adgang; de ville ikke forfeie sig bort fra Palladset.

Utobal. Hvad ville disse Forvovne da?

Azael. Jeg veed det ei. De synes meget ulykkelige; deres Dragt røber Fattigdom, og mine Afslag bringe dem til at sukke og græde.

Utobal. Hvor ere de fra? hvad hedder deres Fødeland?

Azael. De sige, de ere Hebræere, og komme fra Canaan.

Utobal (ivrig): Fra Canaan? Gaae! før dem ind i dette Værelse! Lad enhver vise dem al mulig Agt og Ærbødighed. (sagte): Hvilken Tidende! — (Azael gaaer). — Jeg maa strax ile hen og underrette Cleophas. Jeg skal stille hans Urolighed, og bringe ham det søde Haab, at han maaskee snart skal erfare sin Faders Skiebne. (Utobal gaaer).

Femte Scene.

Azael. Simeon. Ruben. Nephtali (og syv andre af Josephs Brødre).

Azael.

Beroliger Eder, Fremmede! Den store Cleophas bevilger Eder en Samtale. Tøver her; han vil snart komme. (Azael gaaer).

Siette Scene.

Jacobs ti Sønner.

Ruben.

Ja, mine Brødre! lader os sætte vor Liid til vore Fædres Gud. Den store Cleophas, han Egyptens Velgiører, vil vist skienke os et Fristed her i dette Land, som uagtet sin Ufrugtbarhed endnu har Lykken i sit Skiød.

Nephtali. Ja, Herren selv sagde til vor Fader i det Dieblik han offrede paa Pagtens Steen: „Jacob! i Egypten skal Du see Enden paa Din Elendighed.“

Simeon. Og jeg — just her i Egypten føler jeg alle Samvittighedens Piinsler!

Ruben. Hvorfor er Du mere ulykkelig her end andensteds?

Simeon (i en sagtere Tone til sine Brødre): Var det ikke til dette Land, at Joseph — ?

Nephtali. Hvordan! stedse tænker Du paa den ulyksalige Joseph! Gud har vel tilgivet os, siden han har ført os til dette giæstmilde Land.

Simeon. Nei! Herren har unddraget Jacobs strafværdige Sønner sin Beskyttelse.

Nephtali. Er Du da ikke selv Vidne om hans Mildhed? Han freiser os fra den Hungersnød, som hærger og ødelægger Canaan.

Simeon. Det er mig — det er Eder Alle, som have forvoldt den Elendighed, hvorunder Menneskeslægten maa sukke!

Ruben. Hvad Forbrydelse have vi da begaaet?

Simeon. Derom spørger Du, Ruben?! — og dette Spørgsmaal giør Du Simeon?!

Nephtali. Men hvad da? Skal en eneste Feil forgifte vort hele Liv?

Simeon. At misbruge Styrken og det overlegne Antal imod Uskyld og Ungdom: det kalder Du en Feil, Nephtali? O, dersom det kun er en Feil, da tynger den paa mit Hierte som en Misgierning, og forgifter alle mit Livs Øieblikke!

Ruben. Berolige Dig, Simeon! i Navn af vor Gud, som tilgiver!

Nephtali. Ved vor Faders sneehvide Isse, han, som vilde forbande os Alle! —

Simeon. Naar I ræddes ved at see mine Samvittighedsnag bryde frem, hvorfor have I da ført mig til disse Egne, der minde mig om min Misgierning? Hvi forlode I mig ikke i Sichems Dale? Hvi lode I mig ikke blive et Rov for Hungersnød og Fortvivlelse!?

Ruben. Utaknemmelige! Du bebreider os vort broderlige Venskab!

Simeon. Jert broderlige Venskab? det skulde I have viist mig i hiin ulykfalige Time, da jeg ved mine troløse Raad vakde Jeres Avind mod den dydige Joseph!

Nephtali. Du har seet mig begræde hans Skiebne; ja — tilgiv mig det! — jeg har endogsaa forbandet Dig, Simeon!

Simeon. Og hvad formaaede Din Forbandelse? den Evige havde allerede ramt mig med sin. Istedet for at forbande mig, skulde Du have giennemboret mig med den samme Dolk, hvormed jeg vilde myrde Joseph!

Nephtali. Var Du ikke min Broder?

Simeon (med Smertens Vægt): Var Joseph ikke min?! Smerte

Ruben. O Simeon! hvor dybt Din Kummer bøier os til Jorden!

Nephtali. Simeon! kom til Dig selv!

Fleerstemmigt Musiknummer.

Simeon
(i Vildelse):

Nei! nei! Gud sig ei vil forbarme!
sig Hævnen, liig Slangen, om Synderen snoer:
her paa min Pande i sin Harme
præged Alherren disse Ord:
„Flyer, Jordens Børn, flyer en Forbryder!
„han ei Frende har eller Ven!
„hans Faders Sukke høit gienlyder:
„Morder! giv mig min Søn igien!"

Brødrene
(omringende ham):

Simeon, tie! dæmp dog Din Klage!
Broder! stil Din nagende Harm!

Simeon.

Kan jeg bringe Joseph tilbage!?

Brødrene.

For hiin Stund et Dække-Du drage!
at! Du sønderslider vor Barm!

Simeon.

Naar for mine Nag at fordølge
jeg mine Børn omfavne vil,
mig Hævnerens Tordner forfølge
selv i deres Arm, i det barnlige Smiil!
Min Qval deres Kierlegn ei lindrer!
hvert Kys om min Straf mig erindrer!
Jeg hører min Samvittigheds Skrig!
Min Afkoms Træk mig høit tilraabe:
„Grumme Søn! til Din Straf Dine Børn skal
ligne Dig!“

Brødrene.

Paa Naadens Gud Du trøstig haabe!

Simeon.

Paa mig hviler tungt Hævnens Arm!
mig straffer Herren i sin Harm!

Brødrene.

Kom os ihu! husk paa Din Fader!
Fat Mod og Haab! Dig Gud forlader!

Din dybe Anger, Dine Nag
vil mildt afvende Hævnens Slag.

Simeon
(fortvivlet):

Jeg blier fordømt paa Dommens Dag!

(Man hører en Fanfare).

Ruben.

Tys! lytter till

Brødrene.

Tys! værer stille!
See, Kongens Vagt alt nærmer sig!
Vi for Ministren træde ville.
Forbarm Dig, Simeon! vær stille.

Simeon.

Naar Himmelens Hævn rammer mig,
o Gud, kan jeg da tie stille?

Brødrene
(knælende omkring ham):
Skal vi i Støvet da knæle for Dig?
Du gior Din Slægt ulykkelig!
Tys! stille!

(De reise sig. Azael kommer ind mid Dra=banter under Musiknummerets sidste sex Tacter).

Syvende Scene.

De Forrige. Azael. Drabanter.

Azael.

Fremmede! Cleophas nærmer sig. Viser ham den Ærefrygt, som den ganske Menneskeslægt skylder ham. Mindes, at han forestiller den store Konge, hvis fasteste Støtte han er. Bøier Eder i Støvet for hans Vælde. — Han kommer.

Attende Scene.

De Forrige. Joseph (med) Utobal (og) Følge.

Utobal

(sagte til Joseph):

Ja, Herre; det er disse Fremmede, som kalde sig Hebræere.

Joseph

Joseph. Hvor deres Aasyn sætter mit hele Hierte i Bevægelse! Gud! om jeg blandt dem skulde gienkiende nogle af mine Brødre!

Ruben. Herre! vi omfavne Dine Knæe.

Joseph (gaaer henimod dem). Fremmede! reiser Eder. (vendende sig til Utobal): Hvad seer jeg!? Utobal! mine Øine bedrage mig ikke: det er mine Brødre.

Utobal. Er det muligt!?

Ruben. Du seer Ulykkalige for Dig, som komme i et heelt Folks Navn, for at paakalde Din Bistand.

Joseph (sagte til Utobal): Dette er Ruben, den ældste af mine Brødre.

Nephtali. Sønner af en ringe Hyrde, kiende vi ikke Rigdomme. For Dine Fødder nedlægge vi det Kostbareste vi eie. Ædle Herre! vil Du forsmaae den Virak og Røgelse, som vi ved vore Høitider brænde til Herrens Priis?

Joseph (sagte til Utobal): Det er Nephtalis Røst. Han var den Eneste, som fældede Taarer over min Skiebne.

Utobal (sagte til Joseph): Ædle Herre! skiul Din Sindsbevægelse!

Ruben. Menneskeslægtens Velgiører! o, Du hvis vise Aarvaagenhed har frelst alle Egyptens Folke-

slag, vil Du tilgive os, at vi ved Rygtet om Dine Dyder have tyet til disse Egne? Ak! Hebrons Land, Dothaims Slette, Sichems Dale, alle disse skiønne fordum saa rige Egne ere slagne med Ufrugtbarhed! Hungersnøden udrydder hver Dag Herrens Børn. Israel nødes til at forlade sit Fædreneland og det Alter hans Hænder havde reist til den Eviges Ære!

Joseph (sagte): O, ulyksalige Land! (høit): Hvorledes? Eders hele Folk har begivet sig til Egypten? Og hvilke ere Eders Adkomster til Pharaos Velgiørenhed?

Ruben. Dem Ulykken skienker. Ak! forskyd ikke Jacobs Børn!

Joseph. Jacob er da Eders Faders Navn?

Ruben. Ja, Herre. Denne ærværdige Olding, ligesom Du, elsket af et heelt Folk, er hengiven i sin Ulykke, priser Herren, elsker sine Børn, og giør Alt for Menneskenes Lyksalighed!

Joseph (sagte): O, min Fader!

Nephtali. Himmelens Miskundhed har bevaret hans Dage for hans Børns Held.

Joseph (sagte): O, min Gud! jeg takker Dig!

Nephtali. Uden at formindske hans Sielekraf

har hans høie Alder blot svækket hans Sandser. Ak! han kan ikke mere see sine Børn!

Joseph. Men hvorledes har I kunnet forlade Eders Fader? levne ham uden Støtte i Eders ulykkelige Land?!

Ruben. Ædle Herre, Jacob er fulgt med os. Vor Gud tillod det.

Joseph. Hvorfor seer jeg ham ikke her? Have I ladet ham blive ene?

Ruben. Vor yngste Broder, Benjamin, viger aldrig fra hans Side.

Joseph (sagte til Utobal): Benjamin! dette Barn, hvis Billede nu maler sig for min Siel! — Nei, mit Hierte har Møie med at rumme sin Fryd! (høit): Faaer jeg snart Eders Fader at see?

Ruben. Ledsaget af vore Huustroer, vore Børn og Tyende giennemvandrer han endnu Ørkenen. Vi holdt det for Pligt, Herre, at ile i Forveien, for at anraabe Dig om Din Beskyttelse for hans hele Slægt.

Joseph. I skulle erholde den, Jacobs Sønner! Ja, hos mig skulle I erholde et Fristed.

Ruben. Du tillader os da, Herre, at opslaae vore Telte paa den Slette, hvorfra man overskuer det vældige Memphis?

Joseph. Fremmede! Jeg skal selv sørge for

Eders Fornødenheder. I skulle erfare hvor høilig jeg ærer Alderdommen og Ulykken.

Ruben. O, Herre! vor Erkiendtlighed — (Alle Brødrene synke paa Knæe for ham).

Joseph (rørt): Reiser Eder, mine Br — (afsides): Utobal, hvilket Dieblik! Hvad jeg føler — ! — (høit): Mine Br — Fremmede, reiser Eder! — Men, siger mig; skal jeg skue alle Jacobs Sønner? Har Eders ærværdige Fader ingen havt, hvis Tab han begræder? —

Nephtali. Jo, Herre: Døden har berøvet os vor Broder Joseph?

Simeon (vaagnende op af sine Drømmerier, som i Vildelse): Hvo taler om Joseph?!

Joseph (sagte): Det er Simeon! — En ufrivillig Gysen foer igiennem mit Inderste!

Simeon (trædende heftig frem): Nei, nei! det var ikke Døden, som berøvede os ham. Han lever, det haaber jeg; det er den eneste Trøst jeg har tilbage!

Final.

Joseph
(med Rædsel):

Ak! jeg med Rædsel paa ham seer!

Utobal.

Siig, ædle Herre, hvad der er!

Joseph.

Alt maler mig hans vilde Harm!

Ruben, Nephtali (og siden) alle Brødrene
(ængsteligen til Simeon):

Dit Hiertes Nag Du, Broder, styre!

Joseph
(som før til Utobal):

Jeg kiender ham! Han, det Uhyre,
løfted Dolken imod min Barm!

Utobal.

Herre! viis Din Ven det Uhyre,
som angreb Dig med Morderarm!

Ruben og Nephtali
(affides):

Dødens Angst er i vor Barm!

Joseph.
(til Utobal, affides pegende paa Simeon):

Dit Die ham ei kan miskiende;

see paa hans Pande Brødens Træk;
Cains Tegn vil ham evig brænde!
hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Sammen:

Ruben og Nephtali
(til Simeon):

Broder! forjag Din vilde Skræk!

Utobal
(betragtende Simeon):

Jeg i hans Blik seer Brødens Træk;
hans hele Siel er fyldt af Skræk.

Simeon.

Ei til Herren tør jeg mig vende!
see i min Siel Fortvivlelsens Skræk!

Brødrene
(affides til Simeon):

Store Gud! giv Dig ei tilkiende!
Tving Dine Nag og dølg ham Din Skræk!

Joseph
(affides):

Gud! mig hans Syn indjager Skræk!

Sammen: Simeon
(affides):

Grumt martres jeg af Nag og Skræk!

Joseph
(affides):

Men min Frygt jeg forjager!
han min Broder dog er;
og hvis Anger ham nager,
jeg hader ham ei meer.

Atobal
(affides til Joseph):

Du Din Frygt maa forjage;
her i Tryghed Du er!

Sammen: Brødrene
(til Simeon):

Du Din Skræk maa forjage!
vogt Dig, man ei den seer!
Ved Brøden at opdage,
uden Redning vi er!

Simeon
(affides):

Ak! de Qvaler mig nage

Sammen:

tør jeg ei yttre her!
o Himmel! men min Plage
mig følger hvor jeg er!

Joseph
(afsides):

Nu Hiertet beroliget er!

Utobal
(afsides til Joseph):

Tusind Piinsler ham nage;
Du ham angerfuld seer!

Joseph
(til sine Brødre, med Værdighed):

Eders Fader imøde vandrer,
og ham forkynder i mit Navn:
at sig hans Sorg til Held forandrer
ved et Fristed i Vennefavn.

Alle Brødrene
(henrykte):

O! for Israel hvilken Lykke!
see vi da Enden paa vor Nød?
skal Jammer os længer ei trykke
med hver en Qval, med Hungersdød?

Joseph
(med Glædestaarer, til Utobal):

Hører Du, Ven? Gud, hvilken Lykke!
min Fader kan jeg give Brød!

Chor af Folket (udenfor).

Hil Ham, som os frelsde fra Nød!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Utobal
(til Joseph):

Hør de Frelstes Takkeraab lyde!
o, hør deres jublende Røst!
hvor denne Stund Din Siel maa fryde!
Lad Hiertets Offer de Dig byde
Dig skienke Selvbevidstheds Trøst!

Chor.

Hil Ham! Menneskeslægtens Ære!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Joseph
(til Utobal):

Du maa mig behielpelig være
i at lindre min Faders Nød.

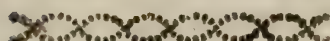
Utobal
(til Joseph):

O, troe: denne Pligt er mig sød!

Brødrene
(indbyrdes til hinanden):

Med Choret udenfor:

Fat Mod og Haab! I trygge være!
Cleophas ender al vor Nød.
Hil Ham! Menneskeslægtens Ære!
Hil Ham, som gav Armoden Brød!

Anden Act.

Skuepladsen forestiller en stor Slette; i Baggrunden sees Murene af Byen Memphis. I Forgrunden Telte, blandt hvilke det forreste, som er lukket, udmærker sig ved Pragt. Det er Nat.

Første Scene.

Utobal. Joseph.

Joseph.

Utobal, lad mine Drabanter holde Vagt heromkring, og forebyg, at Indvaanerne af Memphis skulle komme her og forstyrre Hebræerne i deres Gudsdyrkelse.

Utobal. Herre, Dine Befalinger skulle efterleves. — Men, bør jeg lade Dig ene her imellem disse Fremmede?

Joseph. Du veed, at for mig ere de det ikke.

Utobal. Men, Herre, kan Du finde Vei i Nattens Mulm og Mørke? Denne Leir, som i Hast er bleven opstillet —

Joseph. Overlad Du mit Hierte at føre mig til min Faders Telt.

Utobal. Din Faders Telt er Dit eget, ædle Herre. — Jacob er langtfra at formode, at han hviler paa de prægtige Hynder, som ved vore Høitider ere hans Søns Leie.

Joseph. Hvad Priis sætter han paa Kongernes stolte Pragt? Han agter blot Skaberens Herlighed og sine Børns Lykke. En sød Gysen bringer allerede mit Hierte til at banke! — Ja, Haabet om snart at see ham igien —

Utobal. Søg at være Herre over Dit Hierte. Selv Glæden kan have sørgelige Virkninger, og Din Fader, som er svækket af Alderdom og Sorg — Vie i det mindste med Opdagelsen, indtil I ere komne tilbage til Dit Pallads, hvor —.

Joseph. O, men kan jeg standse mit Hiertes Udbrud saalænge!? Utobal, iil tilbage til Memphis. —

Utobal. Ædle Herre, glem ikke, at Triumphtoget venter Dig ved Solens Opgang. Alt er i Beredskab, og det erkiendtlige Folk, som brænder

af Længsel efter at fryde sig ved sin Velgiørers Aasyn —

Joseph. O! hvor byrdefulde ere disse Hæders-beviisninger mig ikke i Dag! Nu kiender jeg kun een Lyksalighed: den, at være indsluttet i min Faders Arme! Men Tiden gaaer; iil, Utobal, og kom tilbage saasnart det gryer ad Dag. (Utobal gaaer).

Anden Scene.

Joseph
(allene).

Saa skal jeg da atter see den ærværdige Olding, som fra min spædeste Barndom har viist mig saamegen Kierlighed! — O, Jacob! snart skal Din elskede Søn hvile ved Dit Hierte. — Men kan jeg ogsaa modstaae min Omhed? Det maa jeg! Men hvad seer jeg? det prægtige Telt, som skinner i Mørket — ja, det maa være Jacobs natlige Ly. Jeg vil gaae derind! jeg vil kalde paa ham! O ja — (han standser). Men dog nei! skal jeg forstyrre min Faders Hvile?

Tredie Scene.

Simeon. Joseph.

Simeon
(uden at see Joseph):

Alle Jacobs Børn slumre i Fred. Jeg allene, jeg vaager. — O Simeon! den Eviges Haand hviler tungt paa Dig!

Joseph (ved Teltet, uden at høre Simeon): Jeg vil formaae ham til at tilgive mine Brødre.

Simeon (som før): Jeg frygter for ethvert menneskeligt Aasyn! Jeg troer uafladelig at høre enhver bebreide mig min Misgierning, og imod min Villie vil min skrækkelige Hemmelighed stedse trænge over mine Læber!

Joseph (som før): O Simeon! Du er den jeg beklager meest!

Simeon (lyttende efter): Simeon?! nogen kalder paa mig! Jeg maa lytte efter.

Joseph (som før): Forgieves vil Du flye for Dig selv; Du bærer Din Straf i Dit Hierte.

Simeon. Ja, ja! mine Samvittighedsnag sonderknuse mig!

Joseph (som før): Josephs Billede staaer uafladelig malet for Din Siel, og forfølger Dig som en Hævnens-Engel!

Simeon (gaaer henimod Joseph): O, hvem Du end er, som læser i Forbryderens Hierte, aabenbar ikke min Misgierning!

Joseph. Hvem er her?

Simeon. Nævnede Du ikke Simeon? talde Du ikke om mine Samvittighedsnag?

Joseph (gienkiendende Simeon): Ulykkalige! det er Dig?

Simeon. O, jeg beder Dig — jeg bønfalder Dig: siden Du veed min Siels Hemmelighed, o, saa røb den ikke for nogen! Jeg vilde forfærde hele den levende Natur!

Joseph. Ulykkalige Simeon!

Simeon. Dølg den især for min Fader: — det blev hans Død!

Joseph. Vær rolig; Du har ingen Fiende i mig.

Simeon. Du maa være en af Herrens Udvalgte, siden Du har kunnet giætte en Forbrydelse, som nu i femten lange Aar har martret mig Dag og Nat!

Joseph. Ak! Din Ulykke rører mig, og afpræsser mig Taarer!

Simeon. Jeg, jeg græder ikke mere. Taarer har Gud ogsaa berøvet mig. Mine Øine ere tørre, og mit Hierte brænder!

Joseph. O, Simeon! hvor jeg ynker Dig!

Simeon. Nævn mig ikke. Min dydige Fader hviler i dette Telt. Hans Søn Benjamin sover ved hans Fødder. Besmit ikke deres Øren med en Forbryders Navn.

Joseph. Hvordan! tør Du ikke mere komme for Din Faders Øine?

Simeon. Nei, hans Nærværelse forøger mine Qvaler. — Kun om Natten, naar han slummer, kommer jeg og betragter hans ærværdige Ansigt. Saasnart Dagen bryder frem, tyer jeg til Skovenes Mørke, lig de glubende Dyr.

Joseph. Men hans Ord kunde dog trøste Dig.

Simeon. Nei, nei! han vilde tale til mig om Joseph! —

Joseph. Om Joseph?

Simeon. Ja, om min Broder, som jeg har opoffret til mit Had!

Joseph. Saa Tiden har da ikke mildnet Dine Nag?

Simeon. Her lider jeg mere end nogensinde! Her forfølger Josephs Skikkelse mig allevegne! Min levende Hukommelse forgifter hvert Dieblik af min Tilværelse med Fortidens gruelige Minder! Jeg seer ham, den skiønne Yngling! hans Faders Fryd og Stolthed! — jeg seer ham i Sichems Dale, hvor han fulgde efter vore Hiorde — (med stigende Lidenskab og Udtryk): — jeg seer endnu Stedet, hvor han knælede under de tre Palmetræer, hvor jeg styrtede hen over den Bedende som Ulven over Lammet! — Jeg hører hans uskyldige Skrig! (han raaber): Min Fader! min Fader! frels mig!" — (Overgang, hvori Simeon vender sig henimod Teltet): Uforsigtige! om han havde hørt Dig! — Tys! stille! stille! Jacob slumrer endnu!

Joseph. Ulyksalige! — Hvor Din Tilstand er skrækkelig! Men Dit Hierte føler Anger, Joseph vil tilgive Dig! — Ja, snart vil Himlen — Simeon, kom! forlad mig ikke. Det er en Vens Bøn — en Ven, som skal kunne trøste Dig!

Simeon. O, Din Røst trænger til mit Inderste! — den skienker mit Hierte en Smule Lise. — Ja, i dette Dieblik føler jeg mig mindre ulykkelig. O, Naadens Gud! dersom jeg kunde græde! — — Men Dagen begynder at grye. Snart ville mine Brødre med brændende Bønner komme

her og prise den Evige: jeg maa forlade dette Sted. (Man seer Daggryet i Baggrunden).

Joseph. Hvorfor vil Du ikke bie og foreene Din Lovsang med deres?

Simeon. Nei, mit Hierte er strafskyldigt. Herren vilde forkaste min Bøn: forkastede han ikke Cains Offer? — (Jacobs Telt oplyses af Dagskiæret). — Men hvad seer jeg!? — Nu er det først, at Dagens Lys lader mig skielne — O Gud! jeg tager ikke feil! —: paa denne prægtige Dragt, paa dette milde Aasyn gienkiender jeg Israels og Menneskeslægtens Velgiører! O, Herre, Du veed min Misgierning, men lad den ikke vække Din Harme imod min Slægt! Lad ikke Vægten af min Brøde falde paa den! Forbarm Dig over min ulyksalige Fader! Tilgiv alle mine Brødre! lad mig allene flye Dit Aasyn! Den Eviges Hævn naaer mig nok, og hans Retfærdighed venter mig i Ørkenernes Øde! (Han styrter ud).

Fierde Scene.

Joseph
(allene).

Simeon! bliv! — Han hører mig ikke. — Dog, min Omhu skal snart give ham hans Sindsro tilbage. — Dagen voxer og —

Lovsang af Mandsstemmer.
(udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Jorderigs Fader!
Skienk vore Agre Frugtbarhed!
Viis, at Du ei os forlader!
Naadigen smiil til os ned!

Joseph. Jeg hører min Stammes Morgensange; o, hvor inderligt de røre mig! de gienkalde mig mit Hiertes første andagtsfulde Følelser!

Lovsang af Fruentimmerstemmer,
(som før, udenfor Skuepladsen):

Israels Gud! Du al Jorderigs Fader!
Skienk vore Agre Frugtbarhed!
Viis, at Du ei os forlader!
Naadigen smiil til os ned!

Joseph (veemodig): O, Du min Barndoms lykkelige Tiid! —: jeg blandede min Stemme med mine Brødres! (han lytter efter i levende Sindsbevægelse).

Lovsang af begge Kiøn,
(som før, men nærmere):

Israels Gud! Du al Jorderigs Fader!

skienk vore Agre Frugtbarhed!
Viis, at Du ei os forlader!
Naadigen smiil til os ned!

Femte Scene.

Joseph. Benjamin.

Benjamin
(kommer ud af det forreste Telt, men uden at drage Forhænget tilside):

Mine Brødres Sange gientone i disse Egne, som ere mig ubekiendte. Min Fader slumrer endnu. — Sov i Fred, Israel! et giæstmildt Land har modtaget Dig.

Joseph (afsides): Dette er da Benjamin, det Barn jeg saa ofte har baaret paa mine Arme, og hvis Læber neppe kunde fremstamme mit Navn!

Benjamin (betragtende Teltet): Hvilken Riigdom! Mine Dine blændes ved al denne Pragt! Saamegen Herlighed har jeg aldrig før seet! —

Joseph (som før): Uskyldigheden staaer malet i hans Aasyn. Ja, i disse hulde Træk gienkiender jeg hans og min Moder, den fromme Rachel, min Faders Hiertes Brud!

Benjamin. Hvem kan den velgiørende Beskyt-

ter ~~være~~, som modtager Jacobs Børn med saamegen ~~Mildhed og~~ ~~Pragt~~? (Han vender sig om, og bliver Joseph vaer). ~~Men jeg forundres~~! Hvem er Du, Herre?

Joseph. Berolige Dig, fromme Benjamin.

Benjamin. Fremmede, Du veed mit Navn? og dog har jeg aldrig seet Dig før. — Din prægtige Dragt siger mig, at Du er en Indvaaner af Nilens Bredder.

Joseph. Ja, jeg har længe boet i Memphis; men mit Hierte elsker Canaans Folkeslag.

Benjamin. Du boer i Memphis? Saa har Du vist ogsaa seet den store Cleophas, som modtager os med saamegen Mildhed?

Joseph. Ja, Benjamin, jeg kiender ham.

Benjamin. Fortæl ham, hvor inderligt vi Alle elske ham! siig ham, at min Fader velsigner hans Navn, og at, saasnart vi ere komne tilbage til vort Fødeland —

Joseph. Til Dit Fødeland, Benjamin?! —

Benjamin. Ja, til det fordum lyksalige Land, som vor Gud selv har skienket os.

Joseph. Saa Du savner da Hebrons Dal?

Benjamin. Der blev jeg jo født.

Joseph. Hos mig skal Du snart glemme den.

Benjamin. Aldrig! der have vi jo efterladt os vore Fædres Been og Herrens Alter: — nei, aldrig!

Joseph (trykkende ham op til sit Hierte): O, kiere Benjamin!

Benjamin. Du trykker mig i Dine Arme; hvoraf kommer denne ømme Deeltagelse, som jeg synes at vække i Dit Hierte?

Joseph. Af Din Ungdom, af Din Uskyldighed! — Du, Din Fader, Dine Brødre, I skulle allesammen stedse blive hos mig!

Benjamin (med uskyldig Forfærdelse): Hvordan! ere vi da for evig forjagede fra Canaan? skal Jacob og hans Børn ende deres Liv uden nogensinde mere at see ~~Bethels giæstmilde Grotte~~, ~~Seirs Slette~~, ~~og~~ alle hine kiere evigdyrebare Stæder!?

Joseph. Min Magt grunder Eder et nyt Fædreland i disse Egne.

Benjamin. Det, hvor Herren lod os fødes, er det eneste Fædreland vi kunne elske.

Joseph. Skulde mine Velgierninger slet ingen Tillokkelser have for Jacob?

Benjamin. Er Josephs Grav da i disse Egne?

Joseph (tvingende sine Følelser): Kiere Barn! — Lad Israel bevare et trygt Haab.

Benjamin. Ja, vi sætte vor Liid til Herren!

Joseph (med Udbrud): O, Benjamin! Benjamin! hvor høit Jacob maa elske Dig!

Benjamin. Det giør han! Jeg har indtaget Josephs Sted i hans Hierte.

Joseph (bævende): Joseph, siger Du?

Benjamin. Ja, en elsket Broder, som vi har mistet. Dengang han omkom, var jeg for spæd til at kunne tage Deel i min Slægts Kummer. Jeg fattede ikke Aarsagen til dens Klager og Taarer; men jeg saae min Fader græde — og saa græd jeg med ham.

Joseph. O, Uskyldighedens rørende Sprog!

Benjamin.

R o m a n c e.

I.

Da Døden ham rev fra vort Hierte,
ham, Jacobs høitelskede Søn,
til Herren opsendte hans Smerte
om Graven en inderlig Bøn!

For Trøst i hans Siel at indgyde,
for hans Blik fremstilled man mig;
ak! han fandt jeg var Joseph liig,
og end mine Træk ham kan fryde!

2.

Med faderlig Omhu veiledeb
han ømt mine barnlige Fied;
som fordum han Joseph tilbebed,
gav han nu mig sin Kierlighed.
Ham skylder min Siel Livets Goder!
nu jeg kan giengielde min Ven;
dette Hierte ham gier igien
den Omhed han fandt hos min Broder!

3.

O, Gud! hvor mit Hierte man fryder,
naar Joseph man nævner for mig!
han eied de mildeste Dyder,
var elsket og kiendte ei Svig.
For Jacob min Fader at glæde,
jeg vil naae min Broder i Dyd!
Jeg skal være min Faders Fryd,
mens begge vi Joseph begræde!

Joseph (omfavner Benjamin med Henrykkelse):
O, elskede Benjamin! lev længe, lev stedse hos denne

eiegode Fader! O, Du — Du maa holde ham skadesløs for det Tab han har liidt!

Benjamin. Ak! hvor kan jeg det? Det kan ingen! ~~Siden synes at forøge hans lønlige Qvaler.~~ Siden Josephs Død ere Ro og Lykke vegne fra hans Bolig. ~~Jeg er hans eneste Trøst, fordi mine Træk huske ham paa hans tabte Søn.~~ Jeg var ogsaa den, som hialp ham at reise et Gravmæle til vor Joseph. Det staaer i Palmetræernes Skygge, i den rolige Dal, som fordum var saa frugtbar, og nu er en nøgen Ørken. Vi vædede det daglig med vore hede Taarer, og med afskeddækket Hoved krævede Jacob sin Søn tilbage af den øde Grav!

Joseph (afsides): Barmhiertige Gud! Jacob kalder paa sin Joseph — han græder paa min Grav — og jeg lever!

Benjamin. Men mine Brødre vandre allerede omkring paa Sletten — Solen er oppe, og Jacob sover endnu.

Joseph. Benjamin! kunde jeg ikke, uden at forstyrre hans Hvile, have den Fryd at beskue min — Din Faders ærværdige Aasyn?

Benjamin. O, jeg kan ingenting afslaae Dig! Men lad os ikke vække ham. (Han drager Forhænget tilside, og man seer Jacob ligge sovende paa et prægtigt Leie).

Joseph (betragtende ham inderlig rørt og med sønlig Ærefrygt): Der slumrer han da, den ærværdige Olding! Saa see mine Øine ham da omsider igien. Alderen, som har blêget hans Isse, har ikke forandret hans ædle Træk! Dyden selv throner paa hans Aasyn! — O, efter femten Aars Kummer, efter saamange Lidelser, fattedes jeg kun eet i min nærværende Lyksalighed: at see min Fader!

Benjamin. Hvad fattes Dig? hvoraf kommer denne heftige Sindsbevægelse?! —

Joseph. Benjamin! min rørte Siel — — Men han sover: ~~lad mig, medens jeg kan det, følge den Følelse, som henriver mig~~! Lad mig knæle for den Fromme, og væde disse ærværdige Hænder med de ømme Taarer, som i dette Øieblik beklemme mit Hierte! (Han knæler, bøiende Ansigtet ned over sin Faders Hænder).

Benjamin. Fremmede, om Du var en af hans Sønner, kunde Du jo ikke vise ham mere Kierlighed og Ærefrygt.

Joseph. Benjamin! er den dydige Olding ikke alle Godes Fader?

Benjamin. Jo, det er sandt.

(Man hører Trompetter paa Theatret).

Benjamin. Hvad betyder denne Krigsmusik?

Joseph (sagte): Ak! i sin utaalmodige Længs

sel efter mit Triumphtog, kalder Folket mig allerede til Memphis. Besværlige Æresbeviisning! Kan jeg skilles fra min Fader!?

Siette Scene.

Joseph. Benjamin. Jacob.

Terzet.

Benjamin.

Den fierne Sang festlig, hører jeg, lyder;
denne Jubel afbryder nu Oldingens Blund.

Joseph
(henrykt):

Han vaagne'r op! Mig Faderblikket fryder!
Saa straaled dog engang denne himmelske Stund!

Benjamin
(veemodig):

Hans Øie aldrig meer i Dagens Lys sig bader!
ak! Dig at see undtes ham ei til Trøst!

Joseph

(afsides, med levende Følelse):

O, Du, Din Stammes Pryd! o, evigelskte
Fader!
o, hvi tør ei Din Søn trykke Dig til sit
Bryst!?

Benjamin.

Jeg, ene jeg min Fader leder;
jeg er hans Trøst, hans Støttestav!

Jacob

(vaagnende, med Begeistring):

Abrahams Gud! hør naadig hvad jeg beder!
See! jeg er nær min Grav;
fremmed Haand den bereder;
skal den aabne sit Skiød
der, hvor jeg ei blev fød?
O Gud! o Gud!
er det Dit Bud,
at mit Støv ei i Jorden
maa hvile hvor min Slægts forlængst er nedlagt
vorden,
jeg ærer uden Knur den Befaling Du gav!
Ja, jeg selv, jeg vil døe her paa fremmede Stæder,

hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Sammen:

Benjamin og Joseph.

Abrahams Gud! Du høre hvad jeg beder!
ei min Bøn Du forkaste vil:
kun i hans Held Du mig Lykke bereder;
Hver af hans Hiertes Længsler stil!

Jacob.

Ja, jeg selv, jeg vil døe her paa fremmede Stæder,
hvis mine Børn, naar ei meer jeg er til,
Herre i Himlen! beskierme Du vil!

Jacob. Benjamin, er Bønnens Time forløben? Jeg hører ikke Dine Brødres Lovsange.

Benjamin. Alle Sangene ere ophørte. Solen straaler allerede paa Himmelens Bue.

Jacob. O Benjamin! hvilken Drøm har Herren ikke sendt mig! Ventelig vilde han formilde mine Qvalers Bitterhed. Hør denne skrækkelige, men dog trøstende Drøm, som endnu svæver for min Siel.

Benjamin. Jeg hører, min Fader.

Jacob. Jeg drømde, at jeg giennemvan-

drede den Ørken, som skiller Canaan fra Nilens Bredder. Jeg gik, omringet af mine Børn, og som sædvanlig støttede jeg mig paa Dig, Benjamin. —

Benjamin. Og jeg, jeg stræbde at giøre Dig Veien mindre besværlig? ikke sandt?

Jacob. Jo, min Søn! Paa eengang hæver Ørkenens Hvirvelvind sig, og en Sky af Sand fordunkler Luften. Jeg, saavelsom mine Tienere, skiuler Hovedet for at undgaae Døden, og jeg venter Udfaldet med rolig Tilliid til Forsynet. Stormen lægger sig, Solen straaler atter frem, jeg løfter mit matte Hoved i Veiret; men ak! jeg finder mig ene midt paa en øde og brændende Slette, som naaer lige til Horizonthen. Alle mine Børn havde forladt mig! —

Benjamin. Og jeg ogsaa, min Fader? O nei, nei! Du bedrager Dig: jeg var hos Dig.

Jacob. Nei, mit Barn, jeg var allene.

Benjamin. Hvem, jeg, jeg forlade Dig! Saa maatte mine Brødre da have fort mig bort?

Joseph. Hvilken Misgierning dette Barn gienkalder for min Erindring!

Jacob. Jeg var ene, siger jeg Dig. En brændende Tørst fortærede mig. Mine Kræfter svækkedes, jeg var nær Døden, og jeg opsendte allerede min Bøn til Herren: jeg bad for mine Børn! —

Benjamin. For Dine Børn, Fader!?

Jacob. Da pludselig Din Røst tonede for mit Øre—

Benjamin. Saa skyndte jeg mig dog til Dig igien, Fader! det vidsde jeg nok: jeg kunde ikke lade Dig blive ene!

Jacob. Du holdt en Fremmed ved Haanden. Han bragde mig Frugten af et Palmetræ. Han var skiøn og i prægtig Dragt, han bøiede sig over imod mig: mine Øine aabnedes for Lysets Straaler, og jeg gienkiendte Josephs Træk!

Joseph (i heftig Kamp): O, min Fader!

Benjamin. Hvad! Joseph, som ikke lever mere?

Jacob. Jeg trykkede ham til mit Hierte. Jeg kaldte ham min Søn, mit elskede Barn! nei, aldrig har jeg oplevet noget sødere Øieblik! O, min Joseph! min dyrebare Joseph!

Final.

Jacob.

Joseph! min Søn! o, Dit Billed er her!
Ei Tidens Haand min Graad aftørrer!

Joseph
(afsides):

O, Fryd, som alvældig mig rører! —:
sin Joseph endnu han har kier!

Benjamin
(til Jacob):

Lad Taaren ikke længer strømme!
min Fader, Joseph død jo er!

Jacob
(med levende Udtryk):

Hvor er der Fred? vaagen, i Drømme,
synes mig stedse jeg ham seer!
I hver Stemme, jeg tone hører,
jeg troer at gienkiende hans Røst!

Sammen:

Joseph
(afsides):

Hvor hans Omhed mig rører!
hvilken Fryd i mit Bryst!

Benjamin
(afsides):

Ham hans Smerte forfører!
han er døv for hver Trøst!

Jacob.

Sammen:

Intet min Graad aftørrer!
Min Søn er tabt! mit Held, min Lyst!
Ak! seer jeg en Moder sig fryde,
ved barnlig Omhed lykkelig,
fortvivlet maa jeg da udbryde:
„Saadan min Joseph elsked mig!"

Sammen:

Joseph
(affides):

Hvor hans Omhed mig rører!
hvilken Fryd i mit Bryst!

Benjamin
(affides):

Ham hans Smerte forfører!
han er død for hver Trøst!

Jacob.

Intet min Graad aftørrer!
min Søn er tabt! mit Held, min Lyst!
Berøvet Dig, min Søn! min Trøst!
ei mere jeg Verden tilhører!

Joseph
(lidenskabelig):

Recitativ.

Nei! jeg ei kan modstaae!
mit Hiertes Trang mig driver!
Jeg for ham knæle maa!

(Han kaster sig for Jacobs Fødder).

Benjamin
(bestyrtset):

Gud! hvad seer jeg!

Joseph
(gribende Jacobs Haand, som han trykker til sine Læber; affides med qvalt Røst):

O, min Fader!

Jacob
(forundret):

Hvo greb min Haand?
Af hvis Graad
er den vaad?

Syvende Scene.

Utobal. De Forrige, (siden) Chor af Egyptere og Hebræere af begge Kiøn.

Utobal
(til Joseph):

Egyptens glade Folk sig samlet har i Klynger;
Dig at see i Triumph er alle Stemmers Raab;
ædle Herre! o, kron deres Haab!
modtag fortiente Priis! høit Dit Navn man lov-
syngér.
paa Cleophas kalder enhver.

Jacob og Benjamin.

Hvordan!? Han!?

Utobal.

Landets Gubber Dit Syn forynger;
det fryder Qvinde, Yngling, Mand.

Jacob
(til Benjamin):

Min Søn! siig: var Cleophas her?

Benjamin.

Han, Fader, er Dig nær;
Din Haand hans Taare væded.

Jacob.

Saa høilig Gud mig Olding glæded!
Hvad, ædle Herre! Cleophas Du er?
Tillad! — her for Din Fod modtag min Tak, Be-
skiærmer!

(han vil knæle for Joseph).

Joseph
(afværgende det, med heftig Bæven):

Jacob knæle for mig!?
Nei! lad mig favne Dig!

Utobal.

O, hør, det glade Folk sig med Jubel alt nær-
mer!

(Skuepladsen fyldes med Egyptere og Israeliter).

Joseph
(tagende Jacob og Benjamin ved Haanden):

O, kommer Begge med! Eders Leder jeg er;

kommer, deler min Glands! deler de Høitiids-
Glæder,
som, for at hædre mig, Folkets Gunst mig be-
reder!
Først i Dag min Triumph for mit Hierte er
kier!
naar jeg har ved min Side den bedste blandt Fæ-
dre,
kan hele Memphis see, jeg Dyden veed at hæ-
dre,

(pegende paa Benjamin):

og at jeg skatter Uskylds Værd.

(Han tager Benjamin ved Haanden og veileder Jacob).

Chor.

O, I Konger paa Jorden!
ham misunder hans Kaar!
ei med Krigsgudens Torden
han Folket Vunder slaaer.
Han er vor Fader vorden!
fra Ham vort Held udgaaer!

(Medens Choret synges, seer man en talriig Mængde Soldater og Qvinder med Blomsterkrandse

og prægtige Røgelsekar gaae i Procession over Baggrunden af Theatret. Efter Processionen kommer Triumphvognen, hvorpaa Joseph staaer, omfavnende sin gamle Fader; Benjamin knæler ved deres Fødder. Stort Tableau. Børn og Qvinder slutte Triumphtoget).

Tredie Act.

Skuepladsen forestiller en prægtig Sal i Josephs Pallads. Paa den ene Side et langt Bord, som dog ikke maa naae lige ned til Forgrunden. Jacob og hans Sønner omringe dette Bord, liggende eller siddende paa østerlandsk Viis. Paa den modsatte Side Spillemænd, spillende paa adskillige af de den Tiid bekiendte Instrumenter. I Forgrunden Slaver og Slavinder af forskiellige Nationer, sysselsatte med at skienke Viin i store Guld=Pokaler o. s. v.

Første Scene.

Joseph. Jacob. Benjamin. Nephtali. Ruben og Jacobs andre Sønner, (Simeon undtagen); Slaver og Slavinder. Spillemænd. Drabanter.

Jacob.

O, lyksalige Dag! Ædle Herre, hvor Du er mild og høimodig! Hvorledes har en ringe Hyrdeslægt kunnet fortiene den Hæder Du viser den?

Joseph. Ak, Du vil snart erfare, at denne Hæder er kun hvad der tilkommer Dig!

Jacob. Du værdiges at tage Sæde ved min Side — Du lader mig sidde midt iblandt alle mine Børn!

Benjamin. Ja, min Fader, alle, undtagen Simeon.

Jacob. Hvordan! Simeon skyer mig endnu stedse? Hvor bliver han af? Veed han da ikke, at Huusfaderen trænger til at være omringet af alle sine Børn? Er det ikke nok, at jeg skal have Josephs Skiebne at begræde!?

Ruben. Joseph! Skal Du da midt i Hoitidens Glæder, i den ædelmodigste Velgiørers Nærværelse — skal Du selv der ene tænke paa Joseph, ene tale om Joseph? Ere vi da ikke ogsaa Dine Børn?

Jacob. Hvordan! det er Dig, min Førstefødte, som bebreider mig min Smerte? Ruben! mindes Du da ei mere den sørgelige Dag, da I forkyndte mig hans Død? Dengang begræd I ham; nu have I glemt ham: I vare kun hans Brødre. Men en Fader har stedse Taarer for det Barn, han har tabt. — (Joseph griber Jacobs Haand, og trykker den til sit Hierte). — Er det ikke Dig, Benjamin, som trykker min Haand saa ømt?

Benjamin. Nei, Fader, det er vor høimodige Velgiører.

Jacob. Tilgiv mig, ædleste Herre! Jeg troede at fornemme en Søns Haand.

Joseph. Jacob! lad Simeons Skiebne ikke forurolige Dig. Jeg har givet Befaling til at opsøge ham, og han vil snart komme til Dig. Slaver, træder tilside. — (Spillemændene og Slaverne gaae ud). I, dette Lands Døttre, ~~stemmer~~ Eders Guldharper; ~~følger min Underviisning~~, synger til Harpens Klang, og priser Gud, ~~ham den Store, den~~ Almægtige, den Alvise!

Jacob. Hvad hører jeg! Hvordan, Herre? følger Du vor Lov?

Lovsang.

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner!
Israels Børn! synger i Chor!
Priis hans Magt i hellige Toner!
Alherren er evig og stor!

En ung Pige.

Den Evige frugtbargiør Jorden!
han hersker paa Hav og paa Land!

hans Røst toner høit i hans Jorden!
hans Vælde Intet maale kan!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v.

En anden ung Pige.

Hver Blomst, som vore Bierge zirer,
Hyrdens Hiorde, som giøre ham riig,
hvert Ax, som paa Agrene spirer,
ere Gaver, Herre, fra Dig!

Chor af Fruentimmer.

Bryder ud i Sang, Millioner! o. s. v

En tredie ung Pige.

Den hulde livsalige Mage,
Ungmøen blufærdig og skiøn,
af Skaberens Naade modtage
øm Elskov og moderlig Løn!

Almindeligt Chor
af Mænd og Qvinder.

Sammen:

Bryder ud i Sang, Millioner!
Israels Børn! synger i Chor;

Sammen:

priis hans Magt i hellige Toner!
Alherren er evig og stor!

Jacobs Sønner.

Priis Herren, som i Himlen throner!
Vi ham Alle love i Chor!
priis hans Magt i hellige Toner!
Alherren er evig og stor!

Anden Scene.

Utobal. De Forrige.

(Alle reise sig fra Bordet).

Utobal
(til Joseph):

Ædle Herre! lad Lovsangen ophøre og Harperne tie! Forgieves var Du Egyptens Velgiører — forgieves har Pharao giort Dig til Rigets første Mand, næst efter sig selv: misundelige over Din Hæder og Dine Dyder, vove Dine Fiender at anklage Dig.

Joseph (rolig): Anklage mig! og hvad er da min Brøde?

Utobal. At Du, uden Pharaos Minde, har modtaget et fremmed Folkeslag — at Du har skienket det den Bistand, som var hans Undersaatter forbehol-

den — og at Du har ladet en ringe Hyrde dele de Hædersbeviisninger, som ene vare Dig bestemte.

Jacob (til Joseph): Hoimodige Mand! Skulde vi have neddraget Forfølgelse og Ulykke over Dit Hoved?

Joseph. Vær uden Frygt, gode Olding!

Utobal. Allerede søge ~~nogle nedrige Uslinger,~~ at sætte Spliid imellem Egypterne og Canaans Folk; der er allerede tilføiet ~~disse~~ Fremmede adskillige Fornærmelser —

Joseph (heftig): Fornærmelser mod Canaaniterne? Vee de Straffskyldige! Men jeg iler til Pharaos Throne. Den ædle Konge skal høre Sandheden, ~~Herren vil vise sin Retfærdighed~~ og mine Fiender skulle beskiæmmes! I, Jacobs Sønner, giennemiler Memphis; bringer Eders Venner og Tyende til mit Pallads; med mit Hoved er jeg Borgen for deres Sikkerhed. Og, I, Egyptere! ved den Gud, som lærte mig at forebygge Eders Elendighed, ved Ham sværger jeg, at enhver, der vover at løfte sin Haand mod Israels Børn, skal strax straffes med Døden! — Drabanter, følger med disse Fremmede, og beskiermer dem mod enhver Overlast. Du, Benjamin, bliv Du hos Din Fader. (Joseph gaaer med Utobal ud af den ene Side, og Jacobs Sønner, efterfulgte af Drabanterne, af den anden).

Tredie Scene.

Jacob. Benjamin.

Pause

Jacob.

Engel fra Himmelen! gid den Eviges Velsignelser —!

Benjamin. Han kan ikke mere høre Dig, min Fader.

Jacob. Hans Fraværelse maa ikke kiølne vore Bønner. Benjamin, kiend Taknemmeligheds Vælde: naar jeg hører vor Velgiørers Stemme, saa farer der en Gysen igiennem mit Hierte —!

Benjamin. Han kan heller ikke see paa Dig uden den heftigste Sindsbevægelse; og før, da Du sov, og jeg fortalde ham om min Kierlighed til Dig og om Dine Dyder, saa bøiede han sit Ansigt over imod Dig, og Taarerne trillede ham ned ad Kinderne.

Jacob. Hvorledes! Han, Menneskeslægtens Frelser, har ydmyget sig for Jacob?

Benjamin. Ja, min Fader. „Benjamin," sagde han til mig, i det han kastede sig for Dine Fødder: „jeg hædrer i dette Dieblik Din Faders Alderdom."

Jacob. O, Held hans Forældre! Held den Fader, som kan kalde ham Søn!

Benjamin. Og tusindfold Held det Barn, som kan kalde ham Broder!

Jacob. Til hvad Sted er det vor Beskiermer her har bragt os?

Benjamin. Til et prægtigt Pallads. Guld og Herlighed straaler allevegne.

Jacob. Hans Riigdom maa da være meget stor?

Benjamin. O Fader! dersom Du kunde see hans prægtige Dragt! Du har aldrig kiendt Magen!

Jacob. Han er omringet af Drabanter?

Benjamin. Og af Tienere og Slaver! een Dag forslog vist ikke til at tælle dem allesammen.

Jacob. Han er elsket af Folket?

Benjamin. Du hørde jo dets Fryderaab ved Triumphtoget.

Jacob. Og dog har han Fiender!

Benjamin. Men, Fader, siig mig: hvorfor har man Fiender, naar man giør det Gode?

Jacob. Fordi der gives onde Mennesker, min Søn. — Man kalder ham Cleophas?

Benjamin. Ja, min Fader.

Jacob. Er han født i dette Land?

Benjamin. Det veed jeg ikke.

Jacob. Afmal mig hans Ansigtstræk, som mine Øine ikke kunne see.

Benjamin. Hans Træk ere ædle, hans Skabning rank, hans lysebrune Haar falder i Lokker ned paa hans Skuldre —

Jacob. O Benjamin! Du gienkalder mig Josephs Billede!

Benjamin. Hans Aasyn er mildt og livsaligt; hans Røst er —

Jacob. O, mit Øre troede mere end een Gang at høre Josephs Røst!

Benjamin. Han er neppe de tredive Aar.

Jacob. Omtrent saa gammel vilde Joseph nu være!

Benjamin. Min Fader! hvorfor vil Du lade disse frugtesløse Erindringer fornye Din Smerte? Du veed jo desværre altfor vel, at Rachels Søn, at min Broder ikke mere lever.

Jacob. Ja, jeg veed, at han er tabt for mig! Ja, jeg har Uret i, uafladelig at erindre ham. Opfylder Du ikke hans Plads i mit Hierte? O, min Benjamin, uden Dig maatte jeg leve ene og forladt! Dine Brødre have Børn: de have Alle glemt mig!

Duet.

Jacob.

O, Du, Din gamle Faders Støtte,
Du aldrig, aldrig skal forlade mig!

Benjamin.

Dig skal jeg med mit Liv beskytte!
Jeg stedse, stedse skal veilede Dig!

Jacob.

Mit Syn er slukt; jeg Lys ei skuer!
Du aldrig, aldrig maa forlade mig!

Sammen:

Benjamin.

Jeg stedse, stedse skal veilede Dig!

Jacob.

Skiøndt Alderens Vinter mig truer,
dens Byrde mig ei trykker ned.
For ingen Jammer meer jeg gruer!
(favnende Benjamin):
end har jeg barnlig Kierlighed!

Benjamin.

Fra min Fader mig Intet river!
Hos Dig jeg evig, evig bliver!

Jacob.

O, elskte Barn! Du mig opliver!
Min Omhed være maa Din Løn!
Jeg min Velsignelse Dig giver!
Kom i min Favn! kom, elskte Søn!

Benjamin.

Gud! jeg veilede kan min Fader!
trygt paa sit Barn han sig forlader!
O, min Skiebne er himmelsk=skiøn!
Opfyldt Pligt bringer selv sin Løn!

Jacob.

Sammen: Kom i min Favn, høitelskte Søn!

(Han lægger sin Haand paa Hovedet af den knælende Benjamin, som derpaa kaster sig i Oldingens Arme).

Fierde Scene.

Jacob. Benjamin. Simeon. Azael.

Simeon.

Hvor fører Du mig hen?

Azael. Cleophas har befalet, at Du skal blive hos Din Fader. (Azael gaaer).

Femte Scene.

Jacob. Benjamin. Simeon.

Benjamin.

Det er Dig, Simeon? O, kom og hielp mig at trøste vor Fader.

Simeon. Jeg! — Jeg trøste ham, Benjamin?

Benjamin. Ja; Du er jo hans Søn ligesaavel som jeg.

Simeon. Hans Søn! ? — Hvor er Jacob? hvor er vor Fader?

Benjamin. Seer Du ham ikke?

Simeon. Jo, jeg seer ham! — og Hævnens Engel ved hans Side!

Benjamin. Tys! bedrøv ham ikke. Han elsker Dig bestandig.

Simeon. Det, just det er min Straf! Dig kan han trykke til sin Faderbarm. Dengang jeg var bydig, var det min Fryd at see ham — nu forfærdes jeg ved hans Aasyn!

Benjamin. Ved hans Aasyn? han, det levende Billede af Fredens og Barmhiertighedens Gud! — Simeon! betroe mig Din Sorg! hvad Brøde har Du begaaet, at Du skrækkes ved Din Faders Aasyn? Kun Morderen kan martres af slige Nag, men Du —

Simeon. Tael ikke ud!

Jacob, (nedsiunken i sine Betragtninger, sukker dybt): O Joseph! Joseph!

Simeon. Han nævner Joseph! Retfærdige Gud!

Benjamin. Ja, om ham taler han stedse.

Jacob. Var det ikke Simeons Røst? — Simeon! hvorfor flyer Du mig? Hvis Du martres af nogen svar Sorg. bør Du da ikke betroe Din Fader den? Hvem kan bedre bringe Rolighed tilbage i Din Siel? Min Søn, aabne mig Dit Hierte! siig mig Aarsagen til Din Kummer!

Simeon. Aldrig! aldrig!

Jacob. Skulde Du da være ligesaa ubillig som Dine Brødre? Vilde Du bebreide mig de Taarer jeg fælder over Josephs Skiebne? Simeon! Du er selv Fader: dersom et uventet Slag berøvede Dig et af Dine Børn — min Søn, kunde da Tiden selv trøste Dig?

Simeon. Fader! Du sønderslider mit Hierte!

Jacob. Og Dine Brødre troe dog, at jeg forurretter dem, ved at begræde det Barn, som ikke mere er til. De Utaknemmelige! de kiende kun lidet til en Faders Hierte. — Giv mig Din Haand, Simeon! kom! troe mig! det Barn en Fader giver Fortrinet, er stedse det, som er hos ham — er stedse det, som elsker, og trøster ham.

Simeon. Jeg synker under denne Godhed!

Jacob. Jeg kiender Dig, Simeon. Dit heftige og brusende Sindelag har ofte fiernet Dig fra mig. Du forsmaaede stedse Dine Brødres Forlystelser, de uskyldige Glæder ved Din Fædrene-Arne. Du hærdede Dig paa Jagten, ved Vaabeniid og krigerske Sysler; men skulde Dit vilde Mod — skulde Skovenes Eensomhed og Din daglige Vane, at udgyde Dyrenes Blod, ogsaa have hærdet Dit Hierte? skulde Du være bleven ond? — Simeon! skulde Du have begaaet nogen Misgierning? skulde Du have udøst uskyldigt Blod?!

Simeon. Nei, nei, aldrig: mine Hænder ere rene for Menneskets Blod; men, o Gud! —

Benjamin. Min Fader! hvi vil Du mistænke Simeon for en Misgierning? Er han ikke Jacobs Søn? Kan Din Slægt vel blive strafskyldig imod Menneskene og den Evige?

Simeon (med Udbrud): Jacobs Slægt vil arve Herrens Forbandelse!!

Benjamin. Gud! hvad siger Du, min Broder?!

Simeon. O, tilgiv! Mine forvildede Sandser —

Jacob. Nei, Simeon! Herren har sagt til sin Tiener: „I Egypten skal Du velsigne Dine Børn. „Konger skulle fødes af dem, og Din Afkom, saa „talriig som Sandet paa Havets Bund, skal strække „sig over den ganske Jord."

Simeon. Men han har ogsaa sagt: „Simeon, Ildgierningsmanden, skal ikke dele Jacobs Hæder!"

Jacob. Hvo har aabenbaret Dig Herrens Ord?

Simeon. Han har ogsaa sagt: „Joseph skal være den frugtbare Green —"

Benjamin. Hold inde, min Broder! Hvorfor taler Du om Joseph?

Jacob. Grusomme! veed Du ikke, at han ikke mere er til?

Simeon (i Vildelse): O Smerte! o, vilde Nag!

Jacob. Have ikke alle mine Børn sukket over hans Død?

Benjamin. Jeg, som kun var et Barn, jeg husker endnu, hvor jeg begræd ham!

Simeon. Jeg kan ikke længer døve min Samvittighed! Abrahams Gud forfølger mig! Jeg seer Straffens Engel! han kalder paa mig! — han truer mig! — han slæber mig hen for min Dommer! —

Jacob. Ulykkalige! hvad har Du da forbrudt?

Simeon. O Jacob! Du vil forbande mig.

Jacob. Forbande Dig!? — O Himmel!

Simeon. Jeg har begaaet en Misgierning! —

Jacob. En Misgierning?! Og Du nævnede Joseph? Menneske! Skulde Du være Skyld i Din Broders Død?

Benjamin. Onde Menneske! skulde Du have slaaet ham ihiel?

Simeon. Nei, nei! Dersom den Evige er retfærdig, saa lever han; han maa leve, for at straffe sine skyldige Brødre!

Benjamin. Sine skyldige Brødre!

Jacob (med Glædens Udbrud): Joseph skulde ikke være død! — I femten Aar har jeg fældet Taarer, og det have I kunnet taale!

Simeon. Alle Dine Taarer ere faldne gloende paa mit Hierte!

Jacob. Men var det ikke Dig, som forkyndte mig, at et Udyr havde sønderrevet ham?

Simeon. Jeg bedrog Dig.

Jacob. Yttrede Dine Brødre ikke ved deres Hiemkomst den heftigste Smerte og udstødte høie Klageskrig?

Simeon. De bedroge Dig.

Jacob. Var det ikke Dig, som rakte mig hans blodige Kiortel, og sagde til mig med huul Røst: „Græd, Fader! græd! Din elskede Søn lever ikke mere!"

Simeon. Jeg bedrog Dig bestandig.

Jacob. Troløse! Til hvilke Egne have I bort ført ham? Paa hvad Sted i Verden skal jeg finde ham?

Simeon. Det veed jeg ei.

Jacob. Men hvis var den Kiortel Du rakde mig?

Simeon. Josephs.

Jacob. Farvet med hans uskyldige Blod!?

Simeon. Nei, kun med Blodet af et Lam, som jeg havde slagtet. — Jacob! Din Joseph fandt ikke som et Offer for glubende Dyr: selv de vilde have skaanet hans værgeløse Uskyld. Et vildere Uhyre frydede sig ved hans Sieleangest — læbskede sig paa hans Taarer — og dette Uhyre: det er mig!

Jacob. Miskundelige Gud! det er for meget! Mellem disse Bødler levede jeg! — over dem lysde jeg

min faderlige Velsignelse! — over dem — dem, som —! (I en stærk og skrækkelig Tone): Hvor har Du giort af Din Broder?

Simeon (med sagte og skielvende Stemme): O! det er den Eviges Forhør over Cain!

Benjamin (med bliid og svag Røst): Hvor har Du giort af min Broder?

Simeon. Jeg kunde ikke dræbe ham. Den Almægtige holdt Dolken tilbage, som var løftet mod hans Bryst. Kræv ikke hans Blod af mig: det flød ikke.

Jacob. Hvor giorde Du af ham?

Simeon. Jeg solgde ham.

Jacob. Solgde ham!

~~Benjamin.~~ Israels Blod mellem Slaver!

Simeon. Min Fader! —

Jacob. Jeg Din Fader?!

Simeon. Du har Ret: jeg er forskudt! for~~loren~~! Jeg bør ikke mere nævne Dig ved ~~dette~~ hellige Navn.

Jacob. Og Dine Brødre ~~ere da ligesaa straf-skyldige?~~

~~Simeon. Jeg er mere skyldig end de alle.~~

Jacob. Troløse! hvad kunde forlede Eder til denne gruelige Misgierning?

Simeon. Avind, Had, Misundelse. Du tal-

de kun om Joseph — Du elskede kun Joseph — og Joseph blev os forhadt! Vi besluttede hans Undergang. O, vidsde Du, hvad jeg fra den Dag af har liidt! kunde Du see mine Qvaler, mine Nag! Den Almægtiges Haand rampe mig som Cain! han forvildede min Fornuft, han udtørrede min Hierne, lod Sygdom tære mine Lemmer, og brændte Brodermorderens Tegn paa min Pande! Forgieves søgde jeg Trøst hos min Huustro, i mine Børns Arme: — Kiender Misdæderen Hvile? Jeg flyede mit Fædrene Tag; jeg forlod mit søvnløse Leie; jeg flakkede om i Skovene, jeg lagde mig paa Bredden af de vilde Strømme, paa Fieldpynterne, hvor Stormen hvinede om min nøgne Isse! mine Skrig kaldte paa Joseph: min Stemme forsvandt i Ørkenen. Den stærke Gud forfulgde sin Hævn: jeg var ulykkelig og Misdæder!

Jacob. Simeon!

Simeon. Jeg søger ikke at røre Dit Hierte. Jeg kiender min Forbrydelse. Den Evige har ikke tilgivet mig; Du maa være ligesaa uforsonlig som han. Det er mig, mig er det, som berøvede Dig Din elskede Søn! Det var mig, som drog Kiortelen af ham — kort: det er mig, som har solgt mit Blod, Dit Blod, Abrahams Blod! Her ligger jeg i Støvet for Dine Fødder; straf mig! forband mig! forband Simeon og al hans Afkom i fierne, fierne Led!

lytter

Jacob. Vredens Gud! — Men hvad er det for en Støi jeg hører?

Benjamin. Det er mine Brødre, som komme tilbage.

Jacob. De Forrædere!

Siette Scene.

Jacob. Benjamin. Simeon. Ruben. Nephtali. Alle Jacobs Sønner, (Joseph undtagen).

~~Ruben.~~

~~Ved vor Velgiørers høimodige Omhu kunne vi nu~~ —

Josephs Brødre? voer attræde

Jacob. ~~Tør~~ I ~~komme~~ Eders Fader nær?

Ruben. Hvad er vor Forbrydelse?

Nephtali. Hvad have vi giort?

Jacob. Forhærdede! derom ~~vove~~ I ~~at~~ sperger?! ~~I have da glemt det?~~

~~Ruben. O Jacob, min Fader!~~

Jacob. Læse I ikke paa min fortørnede Pande den Almægtiges Dom, som fordømmer Eder?

~~Nephtali. Mine Brødre! Simeon!~~

Jacob. Hvad I have giort? ~~Hvordan!~~ Naa-

der Samvittighedens Stemme da ikke lydt i Eders Siels Inderste: „Joseph! Joseph!" — ?

Ruben og Nephtali. Vi ere forlorne!

Benjamin (kaster sig paa Knæ): Barmhiertighed, min Fader! Benjamin anraaber Dig om Naade for dem!

Jacob (søgende Benjamin): Benjamin! iil at forlade disse Lastefulde! Skal Uskyldighed søge Samqvem med Forbrydelsen? Kom, kom, min Søn! Du allene er mit Blod, Du allene er Israels Blod!

Fleerstemmigt Musiknummer.

Jacob
(heftig):

Kom, Benjamin, kom! flye dem, mens endnu
Du er god!
Din Broder de dræbde! dem al Naturen hader!

Nephtali, Ruben og de andre Brødre.

O, tilgiv! tilgiv os, min Fader!
(knælende):
See! vi skielve her for Din Fod!

Benjamin.

See Dine Børn! de for Brøden har giort
Bod!

Jacob.

Mig have I i Jammer styrtet;
Eders Broder have I myrdet:
og I vente Naade af mig!?

Simeon.

Paa mig Du ene hævne Dig!

Jacob
(med Kraft):

Vent aldrig Naade af mig!

Syvende Scene.

De Forrige. Joseph. Utobal. Azael
(og) Følge.

Ruben
(iler Joseph imøde).

O Herre! kom hielp os i Nøden!
formild vor Fader i hans Harm!

Brødrene.

O Herre! kom, hielp os i Nøden!

Simeon.

Kun jeg forleded dem til Brøden:
paa mig kun falde al hans Harm!
Jeg Joseph overgav til Døden.

Brødrene.

Paa mig kun falde al hans Harm!

Jacob.

Bort herfra! Eders Deel i Brøden
fordobbler min billige Harm!
Min Joseph I rev af min Arm!
Slipper mig! befrygter min billige Harm!

Brødrene.

I Himmelens Navn: barmhiertig vær!

Jacob

(med den høieste Kraft):

Recitativ.

Slipper mig! hvis ei jeg forbander
Jer!!

Brødrene
(forfærdede):

Store Gud!
tael ei ud!

Joseph
(trædende henimod Jacob, hvis Haand han griber).

Jeg, Jacob, Dig bønfalder:
Ei Du maa forbande Din Slægt!

Jacob.

Forbandelsen den selv nedkalder;
den rammer dem med Hævnens Vægt!

Joseph.

See vi ei Herren i sin Naade
tilgive det Sind, som giør Bod?
I Jacobs Siel bør Hævn ei raade!
Kan han forbande sit eget Blod!? —

Jacob
(afsides):

Først ene, siden sammen:

At jeg er svag, jeg kan fornemme!
O Gud! min Taare triller heed!
Ak! skal jeg høre Mildheds Stemme,
og gienskienke Synderne Fred?!

Først ene, siden sammen:

Brødrene
(indbyrdes):

Jeg alt kan høre Haabets Stemme;
den daler i mit Hierte ned!
Vor Brøde huld han vil forglemme;
kun dette Haab os skienker Fred!

Joseph
(afsides):

Al deres Brøde vil jeg glemme
og skienke dem Lyksalighed!

Jacob (til Joseph): Herre! Du ~~begiærer~~ fordrer, at jeg skal tilgive dem? o, men dersom Du kiendte deres Forbrydelse! —

~~Benjamin. De ere strafskyldige, men de ere dog Dine Børn!~~

Jacob (som før): Skulde Du kunne troe det? ~~Ak~~ de ~~Ulykkelige~~! ~~de~~ have solgt Joseph, min Søn, deres Broder!

Ruben. Vore Hiertenag overgaae Din Smerte.

Nephtali. Jeg vilde kiøbe ham tilbage med mit Blod!

Ruben. Det var til dette Land han blev ført. Tillad os —

Nephtali (med stigende Ild alle de følgende Replikker): Vi ville giennemile hele Egypten, og saasnart vi have fundet ham —

Ruben. ~~O,~~ saa ville vi ydmyge os for ham! —

Simeon. Jeg ~~skal~~ vil boie min Pande i Støvet! —

Ruben. Vi skulle sønderbryde hans Lænker! —

Simeon. ~~Jeg~~ skal ~~smedde dem om disse misdæderske Hænder! —~~ Vi sønderbryde hans Lænker!

Nephtali. ~~Og maa det saa være,~~ ~~saa~~ Vi ville sælge ~~vi~~ os Alle til Slaver, for at bringe ham tilbage i Dine Arme! (de ville Alle ile ud). standse!

Joseph (fyrig): Jacobs Sønner! ~~tøver~~; Eders Hierter ere angergivne; I søge Eders Broder; I ville bære hans Lænker: velan! I skulle finde ham igien!

Simeon. Herre! hvilket Haab giver Du os?!

Jacob. Min Søn, min Søn skulde blive mig tilbagegivet!?

Simeon (mørk): Hvor han maa hade os!

Joseph. Han elsker Eder endnu.

Simeon. Han vil see os igien med Rædsel!

Joseph. Han har allerede tilgivet Eder.

Jacob. O, Herre! stil min Længsel! led mine Fied! før mig til min Søn!

Joseph (bævende): Berolige Dig, ærværdige Olding!

Jacob. Siig mig — siig mig hans Skiebne!

Joseph. Den er glimrende — i dette Øieblik den lyksaligste i Verden!

Jacob. Han er da ikke mere Slave?

Joseph. Han er yndet af en stor Konge — elsket af et taknemmeligt Folk —

Jacob (med heftig Bæven): Det jeg føler — denne Røst — ~~mit Hiertes Drift~~ — o Herre! forbarm Dig: giv mig min Søn tilbage!

Joseph (lidenskabelig): Fader! her ligger han for Dine Fødder! Jeg er Joseph!

Alle (synkende paa Knæ): Joseph!?

Jacob. Min Søn! min Søn!

Joseph. Ja! — ja! Din Søn!

Jacob. O, evige Miskundhed! vil Du virkelig ikke bedrage det faderlige Hierte?! — Du, som jeg saalænge har begrædt, føler jeg Dit Hierte banke op imod mit!?

Joseph. Min Fader!

Jacob. Jeg kan ikke see Dig, Joseph — men jeg føler — ja, jeg føler, at det er Dig!

Benjamin. Ja, det er ham!

Joseph. Din Joseph!

Jacob. Barmhiertige Gud! skienk mig endnu den sidste Gunst, og lad mig blot nogle Dage overleve denne Lykke!

Joseph og Benjamin (kyssende hans Hænder): Længe! længe!

Jacob. Nei, Børn! jeg er en Vandrer, som stunder til Hvile. Graven venter mig; lad mig synke fra disse Arme ned i dens Skiød!

Joseph. Fromme Olding! lign den Evige i Mildhed — lad ikke mine Brødres Anger være spildt! — tilgiv Dine Børn!

Jacob. Joseph! jeg er jo Fader.

Benjamin. Fader! nu skal Du aldrig mere græde!

Joseph (som har reist sine Brødre): Saa straaler da den Dag, hvorom mine Taarer have anraabt Himlen: jeg staaer midt iblandt min forsonede Slægt!

Brødrene. Broder! Joseph!

Joseph. Simeon! ulykkelige Simeon! kom til mit Hierte!

Simeon. Hvem? jeg!

Joseph. Joseph har tilgivet Dig!

Simeon. Det kan Du ikke.

Joseph. Jo! jo! — Kiere Benjamin, Din milde barnlige Stemme forstaaer bedre at trænge ind i en Ulykkeligs Hierte: gaae Du, og skienk mig hans Kierlighed!

Benjamin. Simeon! slaae ikke Dine Øine mod Jorden: see paa Joseph — han beklager Dig, og elsker Dig!

Joseph. Min Broder!

Simeon. O Dyd! Din Vælde giver mig tilbage til mig selv! — Joseph!

Joseph. Kald mig Din Broder! (han udbreder sine Arme).

Simeon (synker i dem). Broder!

Benjamin. Tak, Algode!

Simeon. Fader! Du hvis Dage jeg forgiftede, Du, som jeg skyede, men som jeg stedse elskede: kan Du tilgive den angrende Forbryder?

Jacob. Ja, Faderen tilgiver sin Søn — og elsker alle sine Børn!

Alle Brødrene. Fader!

Joseph. Lykken er vendt tilbage! Pharao har erkiendt min Uskyldighed, og tager kierlig imod den bydige Olding! Fader! elskede Fader! blandt os skal Du leve! —

Jacob (favnende Joseph og Benjamin, medens de Andre kysse hans Hænder): Blandt Jer vil jeg døe!

Slutnings-Chor.

Alle.

Mildhedens Gud! lovet Du være!
ved Dig, ved Dig Haabets Morgen oprandt.

Jacob.

Min Joseph atter jeg gienfandt!

Joseph.

Din Afkom Din Omhed gienvandt.

Simeon.

Ei mine Nag mig meer fortære!

Jacob.

Ved Dydens Kraft —

Joseph.

Til Sandheds Ære

og Omhed til hinanden bandt!

Alle.

Ved Dydens Kraft, til Sandheds Ære

og Omhed til hinanden bandt!